

χομενῷ Θησαυρῷ τοῦ Μινύου, ὁ ὑφηγητὴς κ. Π. Καθβαδίας περὶ ὠραίας κεραλῆς Ἀφροδίτης εὐρεθείσης ἐν Κύθνῳ, μεγάλην ὁμοιότητα ἐχούσης πρὸς τὴν Ἀφροδίτην τῆς Μήλου καὶ ἀνηκούσης εἰς τοὺς χρόνους τῆς ἀκμῆς τῆς ἐλληνικῆς τέχνης, καὶ ὁ διδάκτωρ κ. Lange περὶ τῆς ἐν τῇ Ἀκροπόλει προμάχου Ἀθηνᾶς καὶ τικῶν αὐτὴν εἰκονιζόντων πλαστικῶν ἔργων.

ΑΝΑΜΙΚΤΑ.

Ἐνέκδοτος ἐπιστολὴ Θεοφίλου Καῖρη.—

Τὴν ἐπιστολὴν ταύτην ἀντιγραφείσαν καὶ ἐπιδοθείσαν ἡμῖν ὑπὸ φίλου παρέχομεν τοῖς ἡμετέροις ἀναγνώσταις χάριν περιεργείας.

Ἀδελφὲ μου Δημήτριε!

Ἡ διὰ τὸν θάνατον τοῦ καλοῦ καὶ ἀγαθοῦ γαμβροῦ Σου ἀπροσδόκητος καὶ πικροτάτη ἀγγελία κατέθλιψεν ὅλους ἡμᾶς καὶ εἰς λύπην μεγίστην ἐθύθισεν. Διότι ὅλοι αἰσθανόμεθα ποίαν ὀδύνην ἐπέφερον αὐτὸς εἰς τὰ φιλόστοργα σπλάγχνα τοῦ ἀγαπητοῦ φίλου μας Δημητροῦ, εἰς τὴν τόσην εὐαίσθητον τῆς κυρίας Ἐλενιῶς καὶ τὴν τόσον τρυφερὰν τῆς κυρίας Εὐανθίας καρδίαν.

Ὅλοι ἠξέυρομεν πόσον εἶναι λυπηρὸν νὰ βλέπη τις ἔμπροσθεν περικλημένην θυγατέρα εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας της αἴφνης περικυκλωθεῖσαν ὑπὸ ὄρφανῶν. Ὅλοι γινώσκομεν πόσον εἶναι δεινὸν εἰς ἡλικίαν, καθ' ἣν ἔμελλε νὰ ἀναπαυθῇ μικρὸν ἀπὸ τῶν τοσοῦτων κόπων καὶ μόχθων τῆς παρελθούσης ζωῆς, νὰ ἐπιφορτισθῇ βῆρος, τὸ ὁποῖον μόλις ἀκμάζοντες νέοι νὰ βαστάσωσι δύνανται.

Ὅλα ταῦτα μᾶς εἶναι γινώστα, καὶ πληροῦσιν ἀθυμίας τὴν καρδίαν ἡμῶν.